

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: En Digter og hans Elskede

Citation: Hertz, Henrik: "En Digter og hans Elskede", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid66778.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

En Digter og hans Elskede.

(Morgen-Situation)

Min Elskede sidder med tankefuldt Blik
Og yndige Lader,
Og nipper af Theens forfriskende Drik,
Og kaster i Bogen stjaalent et Blik,
Og sidder og blader.
Og alt imellem hun vugger et Noer,
Og synger: Du Søde! vox og bliv stor,
Og smuk som din Fader!

- Min Elskede ligner din blændende Dag,
Brasiliens Sommer!
Den svømmer paa Engen med stille Behag,
Og dufter og dør i et Aandedrag,
Naar Aftenen kommer.
Men Solen vækker ved Morgenens Dug
Din rødmende Dag med et brændende Suk,
Brasiliens Sommer!

137

Jeg kom fra Reisen med soelbrændt Hud
Og Længselens Klage;
Da mødte jeg dig, min livsalige Brud!
Blufærdig du gik med Familien ud,
Og Skotted' tilbage.
Lig Solens Straale min Tankes Glød
For dig, min rødmende Dag! udgjød
Sin Længsel og Klage.

- Min Elskede ligner din pragtfulde Nat,
Arabiens Hede!
Naar Ørkenen strækker sig heed og mat,
Da kommer den dybe, stjernede Nat
Med Skygger saa brede.
Og Natten kjæler den hede Begjær;
Dugtaarer dine Cisterner er',
Arabiens Hede!

Fortæret, Elskte! af Længselens Brand
Jeg kom fra det Fjerne.
Da traadte du hen til den eensomme Mand
Som Natten, der trøster Ørkenens Sand
Med Kjærligheds Stjerne.
Din Aande Kjølighed til mig har;
Dit Øie, der smægted' i Taarer, var
Min skjulte Cisterner.

138

- Hjertelskte Hustru! min tugtige Viv!
Min Adelaide!
Hvi synker dit Hoved, et blomstrende Siv?
Hvi sidder du taus, min drømmende Viv?
Og skotter tilside?
Hvi springer Undseelsens Roser ud
Og dækker som Sløret din Kind, min Brud!
Og Nakken den hvide?

Guds hellige Moder! saa taus? O tael!
Hvad feiler dig, Kjære!
Min halve Himmel fra dig jeg stjal:
Thi har jeg Ret til din halve Qval,
Og den vil jeg bære.
Hvi peger du taus paa den sovende Glut?
Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forskudt?
O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Frelseren fik
En Krybbe til Leie?
At Ismael fandt den lædskende Drik,
Mens Hagar fulgte med haabløst Blik
Sit dyreste Eie?
O, sørg ei, at vor Fremtid er mørk!
Til Kjaba fører os Eensomheds Ørk
Og brændende Veie.

139

Jeg vil ei sørge, jeg heller ei kan;
Thi min er en Krone!
Dit Favntag er mit blomstrende Land;
Dit Skjød som Rigets ypperste Mand
Jeg valgte til Throne!
Naturen lyser i Kuld og Kjøn
Det Barn, der dier dit Bryst i Løn,
Min yndige Kone!

- Imens jeg talte, begyndte smaat
Min Elskte at smile.
»Tys! - sagde hun - tael lidt sagtere blot!
»Du vækker mig Drengen; han sover saa godt,
»Og trænger til Hvile.
»Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
»Læs Digtet her, jeg standsede ved,
»Om »Cypripors Pile.«

»Vel skal det hjælpe mig stort, at vi
»Vor Kjærlighed skjule.
»Det Digt er af dig; du skildrer deri
»Hvad du har kaldet: En Nats Poesie,
»Og lyver en Smule.
»Ak, hvad man bekjender en Digter bly,
»Det veed imorgen den halve By -
»I flygtige Fugle!«

140

O stands - jeg sagde - døm med Fornuft
Hvad Folk kalder Pletter.
Som Digter giver jeg Følelsen Luft
I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
Af ømme Sonnetter.
Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Livs Poeste
Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg skildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg synes dog, det er Digterens Pligt
At skrive for Folket et trøstende Digt
Om Menneskets Lykke.
Den ømmeste Taare, den reneste Lyst,
Den giver jeg Ord og smeltende Røst
Og digterisk Smykke.

- »O, de Poeter! ja dem vil vi troe!«
Saa udbrød hun atter,
Og lulled min vaagnende Glut i Ro,
Og hvisked': »Din Fader er øm og tro!
»Men - sang hun med Latter -
»Tag ikke til Mønster den hæslege Mand!
»Bliv ærbar i Tale - lidt meer end han;
»Og - bliv ei Forfatter!«